



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνισχύουσα καὶ χίλια κ' ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι.

Δέκα τώρα Νοεμβρίου
κ' ἐκλογὴ τοῦ Προεδρείου.

Δώδεκα μετρῶ καὶ χίλια,
πέφτουν' στὴ Βουλὴ σκαμπύλια.

**Ψάλλουν οἱ ξυλένχοι ἄνθρωποι
τὸν Σιμόπουλον τὸν πάνυ.**

Φ.— Τώρα μὲ τὸ παραπάνω
τὸν Σιμόπουλον ὑμνεῖτε
κ' ἐν κιθάρᾳ κ' ἐν ὀργάνῳ,
κ' ὅλοι τοῦτον προσκυνεῖτε.

Ψάλλωμεν μετ' εὐφημίας
ἄνδρα τῆς οἰκονομίας,
τὸν Σιμόπουλον τοῦτέστι,
τὸν ἐκ Παρνασσίδος γῆς,
ποῦ δεινὰ κ' αὐτὸς ὑπέστη
μὲ πολλοὺς καρραγωγεῖς.

Τοῦτον ψάλλει κάθε Μοῦσα,
ποῦ μᾶς' χόρτασε ψωμί,
κ' ἡ πατρίς καρροδρομοῦσα
τοῦτον τῶρ' ἀνευφημεῖ.

Μὰ καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο, ποῦσαι καραγκιόζ'—μπερδὲς
καὶ γελᾶς μὲ τὸν καιρὸ μας,
ψάλλε τὸν Ἀνάργυρό μας
ἐν ὀργάνοις καὶ χορδαῖς.

Κι' ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων
ἐν δωδεκαχόρδῳ λύρα
ψάλλει τῶν αὐτοκινήτων
ταχυκίνητον φωστῆρα.

Τοῦτον κ' ὁ λαὸς γεραίρει,
ποῦ κρατεῖ πολλῶν ἡνίας,
κ' αὐτοκίνητα θὰ φέρῃ
χάριν τῆς συγκοινωνίας.

Πήδα, Περικλῆ σκασιμένε,
'στὸ καινούριο πανηγύρι...
κ' ἂν Ἀνάργυρο τὸν λένε,
μὰ τὸν ἔχει τὸν ἀργύρη.

Γιὰ χορὸ
κάνε φτερά,
τραλαρὸ
καὶ τραλαρά.

Ψάλλε, ξύλινη γαλιάνδρα,
τῶν αὐτοκινήτων ἄνδρα,
ποῦ πολιτισμὸν εἰσάγει καὶ στήν ἐνδοξὸν μας γῆν,
τῆς νωθρότητος πηγῆν.

Δώστε του παράσημα,
κ' ὅλοι μ' ἀναστάσιμα
φιληθῆτε τώρα.

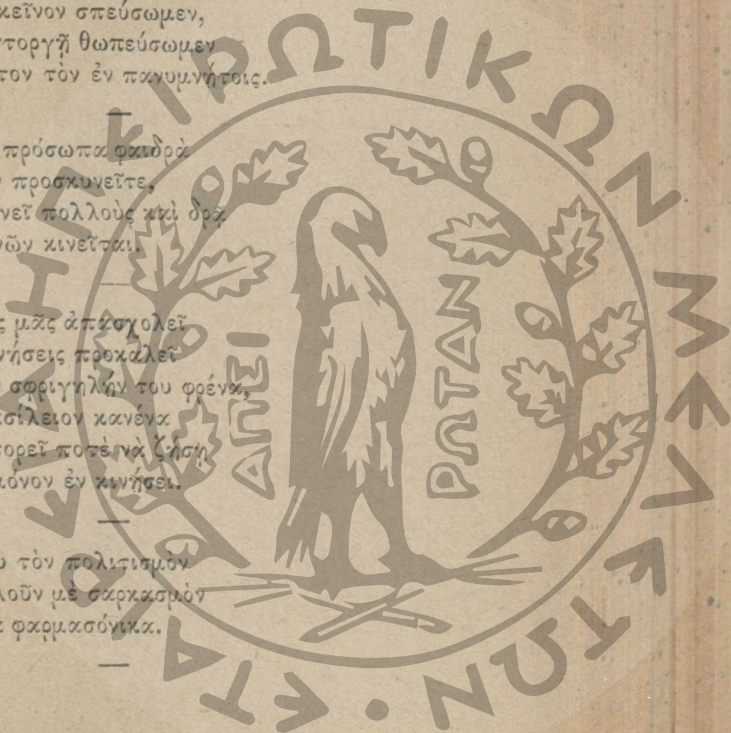
Τοῦτον ψάλλ' ἡ Παρνασσίς,
τοῦτον ψάλλετε καὶ σεῖς
μὲ τὴν κλαπαδόρα.

Ὅλοι μας ἐν σώματι κ' ἐν αὐτοκινήτοις
πρὸς ἐκεῖνον σπεύσωμεν,
κ' ἐν στοργῇ θωπεύσωμεν
τοῦτον τὸν πανύμνητον τὸν ἐν πανυμνήτοις.

Μὲ τὰ πρόσωπα φαῖδρα
τοῦτον προσκυνεῖτε,
ποῦ κινεῖ πολλοὺς καὶ δαχ
καὶ κινῶν κινεῖται.

Τοῦτος μᾶς ἀπέσχολεῖ
καὶ κινήσεις προκαλεῖ
μὲ τὴν σφριγηλὴν του φρένα,
καὶ βασιλεῖον κανέναν
δὲν μ' ἔχει ποτε νὰ ζήσει
παρὰ μόνον ἐν κινήσει.

Τοῦτου τὸν πολιτισμὸν
περγελοῦν μὲ σαρκασμὸν
μοῦτρα φαρμακόνικα.



δυάδα κινητήριον,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ
ρέκτην πατέρα καὶ παιδί.

Ἐξάρωμεν τὸν ἀετὸν καὶ τὸν ἀετιδέα
καὶ χρόνια στασιμότητος ὡς σκώψωμεν χυδαῖα,
καὶ λησμονοῦντες, βρέ παιδιὰ, τὴν ἐποχὴν τῶν κάρρων
σπεύσωμεν μ' αὐτοκίνητα στοὺς τύπους τῶν μακάρων,
καὶ μακαρίσωμεν ἀκμήν, ὅπου κυφορεῖται,
κι' ὅσους μὲ ταυτοκίνητα θὰ γίνουν μακαρίζται.

Σὲ τέτοια χρόνια στάσιμα, σκῆλα κι' ἀξιοθρήνητα,
μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς ἀξιοθρήνητους
πρέπει νὰ τῶχουμε χαρά, ποὺ φέρουν αὐτοκίνητα
γιὰ νὰ κινήσουν τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἑτεροκινήτους.

Κι' ἓνα πουλάκι τρυγοδεῖ, κι' ἓνα πουλάκι λέει:
λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ βουνά, μὰ κι' οἱ Σιμοπουλαῖοι,
πούχουνε ταυτοκίνητα καὶ τῆς πολλὰς πηλάλαις...
μ' ὠτομομπὶλ πηγαίνουνε μπρὸς στῆς Βουλῆς τῆς σκάλαις,
μὲ τοῦτο πᾶν στὴν ἐκκλησίαν ν' ἀνάψουν ἀγιοκέρι
κι' ἀντίδωρο μὲ τοῦτο τρῶν ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι.

Ἄλλ' ὅμως ὅσοι σκέπτονται πρὸς δρᾶσιν νὰ προβοῦν
κι' ἔχουν δαιμόνια καινὰ
παθαίνουν ἀπειρα δεινά,
καὶ τῶν παθῶν τῶν πάντοτε τὸν τάρachον τραβοῦν.

Τὸ κράτος τὸ χαῦνον κι' ἐγὼ νυσταλέος
κυττῶ νὰ κινῆται, καὶ σὰν Γαλιλαῖος
φωνάζω πρὸς ὅλους: εἰ ποῦρσι μούθε...
Σιμόπουλε τρέχα καὶ ράβε καὶ κόθε.

Τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ μὲ χαστούκια μερικά.

Καλαναρχῶ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου Προεδρείου,
ποὺ τὴν τετάρτη γίνηκε κι' ἐπτά τοῦ Νοεμβρίου.
Ἦγε' στὸ Βουλευτήριον κι' ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
μὲ στοίχημα πῶς Πρόεδρο θὰ κάνουν τὸν Λεβίδη...
ὁ Παπαμιχαλόπουλος δὲν ἦτο κι' ὁ Ρωμάνος,
γιατὶ κι' οἱ δὲν εἶν' ἐδῶ καὶ λείπουν σὲ ταξεῖδι.

Ναὶ μὲν παρὼν στὴν ἐκλογὴ δὲν ἦτο κι' ὁ Χαλκισόπουλος,
δὲν ἦτο κι' ὁ Χατζόπουλος,
ναὶ μὲν κι' ὁ Ζάππας ἔλειψε, μὰ κι' ὁ Μαρκέτης κι' ἄλλοι,
πλὴν τὸ κουδοῦνι τῶδωσαν εἰς τὸν Λεβίδη πάλι.

Ναὶ μὲν πολλὰ σχεδίαζαν καμπόσοι Κιρκινέζοι,
ναὶ μὲν ἐρρίζανε λευκὰ κι' οἱ πέντε Γιαπωνέζοι,
ναὶ μὲν ἀπ' ἔξω κἀνανε καμπόσοι καρχαυλι
κι' ὁ τῆς Ἰθάκης Φίλιππας ἦγε' στὸν Κυριακούλη,
καὶ πῶς θὰ μείνῃ πρόσμεναν ὁ Κόντες εἰς τὰ κρύα,
ὅμως ὁ πρῶην Πρόεδρος ἦρε τὴν Προεδρεία.

Ναὶ μὲν δὲν ἦλθε κι' ὁ Φωκάς, ὁ φίλος τοῦ Κορφαῖτη,
γιατ' ἦταν στὸ κρεβάτι,
ναὶ μὲν ὁ κόσμος ἔλεγε πῶς καὶ κρυφοπλέκει
τὸ κάκιωμα τοῦ καθενὸς ἀδικημένου φίλου,
ναὶ μὲν σωστοὺς τριάντα τρεῖς ἐπῆρε τὸ λελέκι,
ναὶ μὲν σωστοὺς δεκαεννιά πῆρε κι' ὁ τῆς Οἰτύλου,
ναὶ μὲν κι' ὁ Κόντες τῶρριζε στὴν ἀδιαφορίαν,
μὰ πάλι συνεχίζεται Λεβίδη Προεδρεία.

Κι' ὁ Στάης, ποῦ νομίζανε πῶς εἶναι συνωμότης,
τὸν Πρόεδρον τοῦ κόμματος ἐψήφισ' ἐν τοῖς πρώτοις.
Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης, ποῦ λεγαν γιὰ τοῦτον τραγικὰ,
μὲ τὴν ψηφοφορία τοῦ πολλοὺς καθησυχάζει,
καὶ τὸν ἐπαρκαλέσαν καμπόσοι φιλικὰ
τὴν ἱστορία νὰ τοὺς πῇ τοῦ καπογιοῦ γιὰ χάρι.

Καὶ τὸν Λεβίδη Πρόεδρο τὸν κάνουν τακτικὸ
καὶ λόγο τοὺς ἀπήγγειλε σχεδὸν Βασιλικὸ,
κι' ἐδόσαν οἱ Βουλευταί: πολὺ καλὰ μᾶς τᾶπε...
στὸ τέλος μάλλωσαν καὶ δρῶ καὶ πέσανε καὶ σάπαι
κι' ἐμπῆκε τότε κι' ἡ φρουρά μὲς στῆς Βουλῆς τῆς σκάλαις,
κι' ἀρχὴ καλὴ φωνάξαμε, μὲ τὸ καλὸ καὶ σ' ἄλλα.

Ὁ μουστακάτος ὁ Φασουλῆς πρὸς τοὺς μαγείρους τοὺς προσφιλεῖς.

Ἀγαπατοὶ μου μάγειροι, κι' ἐγὼ σὲς δικαίον
ὅπου γιὰ τὸ μουστάκι σας φωνάζετε μὲ πόνο,
κι' ὅπως τὸ νύχι στὸν αἰτὸ
κι' ἡ χαίτη στὸ λειοντάρι,
ἔτσ' εἶναι καὶ γιὰ μᾶς αὐτὸ
ἀνδρεία καὶ καμάρι.

Δὲν πρέπει νὰ ξουρίζεται τέτοιο μουστάκι σπάνιο,
ποὺ δὲν ὑπερηφάνεια καὶ μένος ἀρειμάνιο,
κι' ἐγὼ σὰν βῶ περίπατο, σὰν πᾶω στὸ σπητάκι μου,
νομίζω πρώτη μου δουλειὰ νὰ στρίψω τὸ μουστάκι μου.

Μὲ τὸ μουστάκι φαίνεσαι σὰν ἀετὸς καὶ λέων,
μὲ τοῦτο γίνεσαι νταῆς καὶ μέγας Ναπολέων,
μ' αὐτὸ περνᾷς στῆς λύπαις σου, μ' αὐτὸ καὶ στῆς χαίρας
κι' ὅποιος γεννήθηκε σπανὺς παθαίνει συμφορὰς.

Ὅρὲ νὰ τῶχης μπόλικο, καὶ πάντα σὰν ἐρίφης
ἐμπρὸς εἰς τῆς σκορδόπισταις μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίψω
νὰ βγάξης καὶ τὴν γλῶσσα σου καὶ νὰ τὸ γλυκογλείψω.

Μὲ τὸ μουστάκι πρόβαινε κι' ἐν τούτῳ μόνον νίκαι,
χωρὶς μουστάκι χάνεσαι, δὲν πέρνεις μήτε προίκαι.
Κανεῖς μὲ τὸ μουστάκι μας παρκαλῶ μὴν παύει,
δὲν θὰ γενοῦμε ξούρηδες, μήτε Τεζὼν-Μπούλ Ἐρηί.
Τώρα μουστάκια βγάζουνε καὶ τοῦ συρμοῦ κυρίαίς
κι' ἐμεῖς θὰ καταντήσωμε σκαλὰς σπανομαρίαίς.

Τὸ ξακουστὸ μουστάκι μας ἀνέπαφον ἀφήτε
γιατὶ σὲ τοῦτο κρέμονται κι' οἱ νόμοι κι' οἱ προφῆται,
κι' ἂν ἔλα τἀνεχόμεθα μὲ τμενὰ καὶ σκύψιμο
τούλάχιστον ἀφήστε μας τοῦ μουστακιοῦ τὸ στρίψιμο.

Ἐμπρὸς στὸ Βουλευτήριον κάθε μουστακαλῆς,
καὶ τὸ μουστάκι ζήτημα νὰ γίνῃ τῆς Βουλῆς.
Κι' ἐγὼ τὸ πρῶτο ξόανο καὶ τὸ πατριωτικὸ
φωνάζω στὴν διαπασάν: θάνατος ἢ μουστάκι.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τιμολέων ὁ Ρουμπίνης, ὁ χρηστάς ὁ πατριώτης,
κι' ἄλλοτε στὸ Βουκουρέστι δημοσιογράφος πρώτης
ὁ τιμῆς καὶ ἐκδουλεύσας διαφόρως τὴν πατρίδα,
θὰ συνεργασθῇ στὸν Πύρρον, γλαφυρὰν ἐφημερίδα.